

Una ala 19/VIII/1972 d'una àguila

La gramàtica del castellà presenta algunes petites peculiaritats, generalment conegudes de tothom qui té una mínima formació escolar, incloent-hi, és clar, la majoria dels catalanoparlants, alguns dels quals s'hi deixen influir en l'ús de la pròpia llengua, per pura rutina o, potser, perquè qui només ha estudiat les normes gramaticals d'una sola llengua, té tendència a creure que són normes absolutes, d'aplicació universal. Una d'aquestes peculiaritats gramaticals del castellà és la supressió, quan coincideixen dos o més adverbis de manera en «mente», d'aquesta terminació en tots llevat del darrer. Una altra, és l'ús de la copulativa «e» en lloc de «y» davant els mots començats en i: «ameno e interesante». No és pas infreqüent del tot, en llenguatge declamatori —justament quan hom vol parlar bé!— que l'orador tingui present el que li van ensenyar a escola i digui, per exemple, que «defensa un dret col·lectiu 'e' individual», sense que hagi considerat que aquella norma que tan poc oportunament recorda és pròpia i exclusiva del castellà.

Una altra d'aquestes normes peculiars del castellà, de la indeguda aplicació de la qual en català trobem contínues mostres en la llengua escrita, és la que prescriu que davant els noms del femení començats en a tònica, excepcionalment, s'utilitzi l'article del masculí en lloc del femení. Si hom té en compte que, en català, davant els mots començats en a l'article definit, tant del masculí com del femení, revesteix la forma apostrofada, no és possible l'aplicació indeguda de la norma del castellà que hem indicat, perquè el resultat sempre és el mateix: l'ala, l'àguila, l'ànima, l'aigua, etc. Això no priva, és cert, de veure escrit, algun cop, «el àguila», «el aigua», etc., que són escriptures, per tant, doblement errònies. Però ja és més corrent haver de corregir grups com «un ala», «un àguila», «un aigua», «un ànima», etc., en què la incorrecció consisteix únicament en l'aplicació inadequada d'una norma gramatical del castellà, afavorida per l'habitual enllaç fònic dels dos elements. Efectivament: una àguila i «un àguila» es pronuncien pràcticament igual. Però s'ha d'escriure una àguila.